

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 40/15
Luxemburg, 23 aprilie 2015

Hotărârea în cauza C-260/13
Sevda Aykul / Land Baden-Württemberg

Titularului unui permis de conducere i se poate refuza de către un alt stat membru dreptul de a conduce pe teritoriul său după săvârșirea pe acest teritoriu a unei încălcări rutiere de natură să determine inaptitudinea acestuia de a conduce

Acest drept nu trebuie să fie totuși refuzat la nesfârșit, iar condițiile redobândirii sale trebuie să respecte principiul proporționalității

Doamna Sevda Aykul, cetățean austriac, locuiește în Austria, nu departe de frontiera germană. În urma unui control al poliției efectuat în Germania, analiza probei de sânge a demonstrat că doamna Aykul condusesse sub influența canabisului și că consuma cel puțin ocazional acest stupefiant. Autoritățile germane au considerat atunci că doamna Aykul nu era în măsură să disocieze conducerea de utilizarea de produse stupefiante și că, prin urmare, era inaptă să conducă autovehicule. Astfel, doamnei Aykul i s-a refuzat dreptul de a conduce în Germania cu permisul său de conducere austriac. Ea a fost informată cu privire la aspectul că putea să redobândească dreptul de a conduce în Germania, prin prezentarea unei expertize medico-psihologice condiționată, în general, de dovada abținței de la consumul oricăror produse stupefiante pe durata unui an.

În schimb, în Austria, doamna Aykul a fost considerată în continuare aptă să conducă autovehicule și și-a păstrat, așadar, permisul de conducere. Astfel, autoritățile austriece intervin doar în cazul constatării medicale a unei incapacități de a conduce ca urmare a consumului de produse stupefiante sau în cazul existenței unor indicii din care rezultă bănuiala privind o dependență de aceste produse. Or, potrivit procesului-verbal întocmit de medicul german care a efectuat prelevarea probei de sânge, doamna Aykul nu prezenta niciun semn notabil care să indice că se afla sub influența unor produse stupefiante.

Doamna Aykul a sesizat Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tribunalul Administrativ din Sigmaringen, Germania) pentru a contesta decizia administrativă germană prin care i se refuză dreptul de a-și utiliza permisul de conducere austriac în Germania. În opinia sa, autoritățile austriece erau singurele competente să stabilească dacă era în continuare aptă să conducă autovehicule. În acest context, Verwaltungsgericht solicită Curții de Justiție să stabilească dacă obligația de recunoaștere reciprocă a permiselor de conducere, astfel cum decurge din Directiva 2006/126 privind permisele de conducere¹, se opune deciziei contestate.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea răspunde că Directiva privind permisele de conducere nu se opune posibilității ca un stat membru, pe teritoriul căruia titularul unui permis de conducere emis de un alt stat membru locuiește temporar, să refuze recunoașterea valabilității acestui permis din cauza unui comportament ilicit al titularului, care, survenit pe acest teritoriu ulterior emiterii permisului, este, în conformitate cu legea națională a primului stat membru, de natură să determine inaptitudinea de a conduce autovehicule.

¹ Directiva 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind permisele de conducere (JO L 403, p. 18, Ediție specială, 07/vol. 17, p. 216, și rectificare în JO 2009, L 19, p. 67).

Desigur, potrivit directivei, statul membru în care este situată reședința obișnuită a titularului permisului de conducere este singurul competent să ia măsuri de restrângere, de suspendare, de retragere sau de anulare a permisului, care își produc efectele în toate statele membre.

În schimb, directiva autorizează orice stat membru (iar nu doar statul membru în care este situată reședința obișnuită) să adopte, în temeiul legislației sale naționale și ca urmare a comportamentului ilicit pe teritoriul său al titularului unui permis de conducere obținut anterior într-un alt stat membru, măsuri a căror întindere este restrânsă la acest teritoriu și al căror efect este limitat la refuzul de a recunoaște, pe teritoriul respectiv, valabilitatea permisului.

Obligarea unui stat membru să recunoască în mod necondiționat valabilitatea unui permis de conducere într-o situație precum cea în discuție ar contraveni obiectivului de interes general care constă în îmbunătățirea siguranței rutiere și pe care îl urmărește în mod specific directiva. Desigur, posibilitatea acordată unui stat membru de a retrage titularului unui permis de conducere autorizația de a conduce pe teritoriul său din cauza unei încălcări săvârșite pe acest teritoriu constituie o limitare adusă principiului recunoașterii reciproce a permiselor de conducere. Totuși, această limitare, care permite reducerea riscului de producere a unor accidente de circulație, este de natură să sporească siguranța rutieră, ceea ce este în interesul tuturor cetățenilor.

În plus, Curtea constată că statul membru care refuză să recunoască valabilitatea unui permis de conducere într-o situație precum cea în discuție este competent să stabilească condițiile pe care titularul unui permis trebuie să le îndeplinească pentru a redobândi dreptul de a conduce pe teritoriul său.

Astfel, în măsura în care refuzul de a recunoaște valabilitatea permisului de conducere emis de un alt stat membru se întemeiază pe norme naționale care nu există în mod necesar în legislația statului membru emitent, este dificil de conceput ca legislația acestui din urmă stat să prevadă condițiile pe care titularul permisului ar trebui să le îndeplinească pentru a redobândi dreptul de a conduce pe teritoriul unui alt stat membru. Curtea amintește totuși jurisprudența sa potrivit căreia un stat membru nu se poate opune la nesfârșit recunoașterii unui permis de conducere emis de un alt stat membru atunci când titularul acestui permis a făcut obiectul unei măsuri restrictive pe teritoriul primului stat membru.

Va reveni Verwaltungsgericht Sigmaringen sarcina de a examina dacă, prin aplicarea propriilor norme, Germania nu se opune, în realitate, la nesfârșit recunoașterii permisului de conducere austriac al doamnei Aykul. În această perspectivă, îi va reveni **de asemenea** sarcina **să verifice** dacă condițiile prevăzute de legislația germană pentru redobândirea dreptului de a conduce în Germania respectă **principiul proporționalității** și, în special, nu depășesc limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea obiectivului urmărit de directivă (și anume îmbunătățirea siguranței rutiere).

În acest sens, Curtea arată, potrivit indicațiilor furnizate de guvernul german, că, chiar și în lipsa unei expertize medico-psihologice, dreptul de a utiliza în Germania un permis de conducere emis de un alt stat membru este redobândit de plin drept atunci când, la sfârșitul unui termen determinat (și anume cinci ani în cazul doamnei Aykul), mențiunea privind lipsa aptitudinii este radiată din registrul german privind aptitudinea de a conduce. Astfel, la expirarea acestui termen, doamna Aykul va putea să utilizeze din nou în Germania permisul său de conducere, fără a trebui să prezinte o expertiză medico-psihologică.

Având în vedere aceste indicații, a căror verificare revine Verwaltungsgericht Sigmaringen, Curtea constată că **dispozițiile germane nu par să se opună la nesfârșit recunoașterii permisului de conducere al doamnei Aykul.** În plus, **faptul de a condiționa redobândirea de către doamna Aykul a dreptului său de a conduce un autovehicul în Germania fie de prezentarea unei expertize medico-psihologice** (a cărei întocmire presupune dovedirea abținentei de la consumul oricăror produse stupefiante pe durata unui an), **fie de scurgerea unei perioade de cinci ani pare a fi, în opinia Curții, un mijloc de prevenire eficient și proporțional cu obiectivul de îmbunătățire a siguranței rutiere.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106